

พิมพ์ดันฉบับทักษะย่อวิทยานิพนธ์ภาษาในกรอบสีเขียวนี้เพียงแผ่นเดียว

พงศ์สวัสดิ์ สรวงวاسي : แนวทางในการอนุรักษ์และพัฒนาศาลาเจ้าจีนในการพัฒนาเมืองและชุมชนภูเก็ต
(GUIDELINES FOR CONSERVATION AND DEVELOPMENT OF CHINESE SHRINE IN URBAN AND COMMUNITY DEVELOPMENT OF PHUKET) อ.ที่ปรึกษา : ผศ. ดร. บรรณโภกิษฐ์ เมธวิชัย.
158 หน้า ISBN 974-635-545-7

การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของเกาะภูเก็ตได้เริ่มต้นมาเมื่อ ปี 2530 เนื่องจากผลของการเปลี่ยนแปลง
บทบาทหน้าที่ของเมืองจากชุมชนเมืองแท้ที่ตอกต่อ ประดิษฐ์และประกาศเป็นปีสัง^ก
เศรษฐกิจท่องเที่ยวไทย ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามายังจังหวัดภูเก็ตมากยิ่งขึ้น และเพิ่มขึ้นถึง 2,500,000 คนในปี
ปัจจุบัน โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับหาดทรายชายทะเล และทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยวแบบ
ธรรมชาติมากกว่าแหล่งท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากมากบนเกาะภูเก็ต ทั้งนี้เนื่องจากเกาะภูเก็ต
เป็นพื้นที่ที่มีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์อันยาวนาน รวมทั้งสภาพสังคมที่มีการผสมผสานทั้งทางด้านการใช้ที่ดิน
ชนบทและเนียมะพร้าว ลักษณะอาคารที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมที่น่าสนใจที่สุดที่หันให้เห็นถึงสภาพของสังคมของชาว
จีนและชาวไทยได้เป็นอย่างดี

ในการศึกษาครั้งนี้ได้นำเอกสารใช้ที่ดินและอาคารซึ่งเป็นศาลาเจ้าจีนโบราณที่มีอายุร่วม 80-100 ปี มา
ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งในทางด้านกายภาพ บทบาทและหน้าที่ รวมทั้งความสมพันธ์ที่มีต่อชุมชน โดยการกำหนดตัวชี้
วัดเพื่อนำมาให้ค่าคะแนนแบ่งกลุ่มสำหรับการกำหนดแนวทางในการอนุรักษ์และพัฒนา เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวทาง
วัฒนธรรม โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ได้แก่ ศาลาเจ้าบางเหนียว ศาลาเจ้ากะทู้ ศาลาเจ้าจุ้ยตุย และศาลาเจ้าปุดจ้อ

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ และศาลาดี๊ด๊ะ

กลุ่มที่ 3 ได้แก่ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ ศาลาดี๊ด๊ะ และศาลาดี๊ด๊ะ

หลังจากนั้นจึงได้กำหนดแนวทางในการอนุรักษ์ในส่วนที่เกี่ยวข้อง ลักษณะทางด้านสถาปัตยกรรม และ
การตกแต่งภายในของอาคาร และพัฒนาในส่วนที่เป็นตัวอาคาร สภาพการใช้ที่ดิน และการเข้าถึงและการจัดเตรียมสิ่ง
อำนวยความสะดวกต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พร้อมทั้งเสนอแนะให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและระเบียบ
ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร จัดการศาลาดี๊ด๊ะให้มีความคล่องตัวมากยิ่งขึ้น ที่สำคัญคือจะต้องประสานการพัฒนา กับ
ภาคเอกชนในการที่จะผลักดันให้ศาลาดี๊ด๊ะนี้อยู่ในเส้นทางการท่องเที่ยวด้วย

การศึกษาเพื่อกำหนดแนวทางเพื่ออนุรักษ์และพัฒนาดังกล่าวจะส่งผลต่อการพัฒนาเมืองภูเก็ตตามบทบาท
หน้าที่ที่เป็นเมืองท่องเที่ยวโดยตรง ซึ่งนอกจากจะเป็นการเพิ่มทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว
แล้ว ก็จะเป็นการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนที่มีการผสมผสานระหว่างชาวไทยและชาวจีนให้สืบต่อไปอีกด้วย